

Vägskäl

Det är en disig och grå dag. De skuggor som solglimtarna annars brukar kasta på mina väggar är sedan länge borta. Jag reser mig från sängen, går bort till fönstret och betraktar det vägskäl som väntar därute. Jag är vilsen.

På trottoaren utanför mitt fönster sitter en pojke och tittar desperat upp mot ett av fönstren i huset där jag bor. Den lille pojken bor också i samma hus, och när jag tittar åt hans håll möts våra blickar. Hans blick är full av vemod och saknad. När hans ögon inte längre orkar uttrycka all den sorg han känner reser han sig upp och ger ifrån sig ett skri så bedrövat att varenda människa skulle ha brustit ut i gråt om dem bara tillåtit sig att lyssna. Men ingen lyssnar och den lille pojken sätter sig återigen på trottoaren, tittar desperat upp mot ett av fönstren i huset där jag bor. Min blick är full av vemod och saknad.

De två husen på andra sidan gatan skiljer sig åt på många sätt. Inte bara är de hyresgäster som bebor de båda husen olika varandra utan även husens faktiska utseende är differenta. Det ena huset är byggt av tegel och där det står kan man tro att det alltid har stått. Det andra huset är byggt av trä, och om man betraktar huset riktigt noga kan man från dag till dag se hur huset förmultnar alltmer. Men huset har ändå stått där länge, för husets invånare lever för varandra.

Tegelhuset saknar helt trädgård, och där huset tar slut tar alltså trottoaren vid. Trottoaren fortsätter även förbi det andra huset, men däremellan finns det ett stort, vackert träd och några välansade gräsplättar omgivna av rabatter som är fyllda till bredden av vilda blommor. Men mellan trottoaren och den vackra trädgården reser sig ett himmelshögt träplank. För när människor har funnit varandra släpps inte några andra in.

På trottoaren utanför tegelhuset går en man fram och tillbaka. Mannen är i 30-35-årsåldern och hans kläder är slitna. I handen bär han en trasig plastkasse fylld till brädden med diverse tygbitar och klädtrasor. Hans blick är fäst vid den hårda marken, och eftersom mannen har gått här länge nu så kan han trottoarens alla ojämnheter och kantigheter vid det här laget. Mannen bodde tidigare på översta våningen i tegelhuset, men det är det ingen som vet om. Människorna i tegelhuset är mest irriterade över mannen som dag ut och dag in mekaniskt promenerar fram och tillbaka framför deras hus. Då och då öppnas ett fönster och ett barn, en kvinna eller en man kastar helt utan anledning en stor sten på mannen. Stenen träffar alltid mannen i bröstet, och mannen faller baklänges till marken. På samma gång som glåporden haglar över mannen ler han åt människorna i tegelhuset. Ty nu vet mannen att han är sedd, och det kan i vissa fall betyda mer än kärlek.

På en bänk utanför det himmelshöga planket sitter en äldre dam. Hennes klädsel är strikt och hennes uppseende bistert. Det stora, vackra trädets grenar sträcker sig, likt händer, över plankets barriär som om någon där innanför desperat försökte ta sig över. Den äldre damen tittar oavbrutet upp i trädets lövverk, som om hon letade efter någonting. Hennes händer ligger vilande i knäet, men då och då sträcker hon upp sin ena arm och pekar upp mot trädets grenar. Hennes ansikte lyser vid dessa tillfällen upp i ett leende, som om

kvinnan fann det hon sökte. Men efter några korta sekunder rämna hennes leende, handen återgår till att vila i knäet och bisterheten tar återigen över. Den äldre damen har suttit på bänken i många år nu.

Texten är utskriven från [Poeter.se](https://poeter.se)

Författaren Daybreaker med [Poeter.se](https://poeter.se) id #2588 innehar upphovsrätten